

Resa: Vägar som leder rätt – mitt Ecuador

13 oktober, 2014

Text & foto: Sanna Rosell

Vi går mot höst och vi gör det bokstavligen. Speciellt minns jag hur jag för några år sedan gick och gick och gick. Jag reste till Ecuador, vilket var lite som att försöka orientera sig fram utan vare sig karta eller kompass i ett väglöst land. På vägen mötte jag många människor, en del lämnade kvar sina fotspår, andra trampade vidare i sina väglösa världar. Det som förundrade mig så mycket med dessa möten, är våra vägar som korsades för några dagar, några timmar eller ibland kanske bara några minuter. Men tack vare dem, hittade jag kanske nya riktningar att traska vidare i – ofta helt omedvetet. Låt mig förklara hur.

Ganska ofta var jag vilse, men jag tyckte mig ha hittat "mitt" Ecuador där bland gröna ängar, böljande majsält och broccoliberg. Vackra vyer och en nypa frisk luft – det var inte mer än så som behövdes för att jag skulle tycka livet var rätt fantastiskt.

Det var en sådan där frisk och kylig morgon, när luften är så krispig att det nästan knastrar när jag andades. En fin dag för att gå en sväng, tänkte jag, och utan att ha koll på varken norr eller söder i mina nya hemtrakter, tog jag sikte på toppen av vulkanen Chachimbiro. Risken att jag skulle gå vilse var maximal, men det var ju lite det som var poängen när jag ändå inte visste vart jag skulle.

Jag vandrade uppåt längs en stenstig, visste inte vart den ledde men alltid kommer man ju någonstans, tänkte jag. Och nog gjorde jag det. Först till den lilla byn la Esperanza (som betyder Hoppet, visst är det vackert?) där en gammal gubbe satt på en öde busshållsplats. Jag tänkte att den sista bussen nog gått för länge sen, här pratar vi år, men han såg ut att vänta hoppfullt ändå. Bor man i en by döpt efter hoppet själv, väntar man nog lite extra länge på bussen som aldrig kommer att komma. Han sa inte mycket, men viftade med käppen i riktning uppåt när jag frågade om vägen mot toppen. Jag tackade och bockade för guidningen, och styrde fötterna i det vädersträcket.

Vidare uppför stenstigen började luften bli tunn och himlen allt klarare. Nästa möte längs vägen blev med en gammal dam med sina barnbarn på ryggen. Hon var rynkig som ett russin och solen tycks ha grävt djupa fårar i hennes ögonvrår. Nyfikenheten tog över och varken småtjejerna eller tanten kunde hålla sig från att fråga vad jag gjorde där ute på landsbygden egentligen. Ja, vad gjorde jag? Vandrade, tittade, njöt, svarade jag. Hon log ett stort, tandlöst leende och grävde upp en näve physalisfrukter ur fickan till mig.

Nästan uppe på berget nu, de små gula bären gav mig den lilla blodsockerskjutsen jag behövde för att nå toppen. När jag hade pustat mig uppför sista knölen, stod där en häst och glodde överraskat på ufo som nyss klampat in i hans hage. Lika förvånat tittade två indianer fram under sina Panamahattar. Det tog ett tag innan de tinade upp, men efter lite småprat om väder och vind släppte de efter på ponchon en aning. Pratet hackade sig fram eftersom de bara pratade quichua och vi fick ta händer och gester till hjälp. Men vi gjorde oss förstådda och de propsade på att jag skulle låna deras häst på nedvägen.

Stenstigen i sig var inte lång, men längs den vägen hade jag sett, mött och upplevt så att intrycken rann över på väg hemåt igen. Tre möten som alla hade gett mig något: vägledning, frukter och leenden. Jag traskade lyckligt nedför berget och tänkte att man tydligen måste hitta vilse för att komma någorlunda rätt ibland.

Tre tips till Ecuador:

- Den lilla byn i provinsen Imbabura är quichaindianernas knutpunkt. Här kan du varje dag besöka marknaden på byns torg och fascineras över handgjorda konstverken de säljer: tyger i regnbågens alla färger, smycken av djungelträ och ponchos av äkta alpackaull.
- Strax utanför huvudstaden Quito går den officiella ekvatorlinjen. För att lära dig mer kan du besöka utomhusmuseet som är tillägnat ekvatorn. Stå med ena foten på södra halvklotet och andra på det norra och utmana tanken att vara precis mitt på jordklotet.
- Kusten i provinsen Esmeralda är inte varken känt för att vara det vackraste eller säkraste i Ecuador, men de allra flesta människors gästvänlighet gör det väl värt ett besök. Åk till Atacames om du vill
dansa barfotasalsa på stranden under stjärnorna,
till Muisne för surf och öde stränder och till
Mompiche för att uppleva hästrally längs bygatorna.

